

DE 24STE JOURNÉES DENTAIRES DE PARIS

De Journées Dentaires, welke gewoonlijk in November plaats vinden, werden dit jaar terwille van het 50-jarig bestaan der F.D.I. van 24 tot 30 Juli gehouden.

Deze gecombineerde vergadering, nog aangevuld door leden van de American Dental Society of Europe, die een week te voren in Amsterdam bijeen waren, kan zich beroemen op het feit, dat tandartsen uit 35 landen aanwezig waren.

De Journées Dentaires, in 1923 ontstaan uit Frans-Belgische samenwerking onder de naam „Journées-Franco-Belges”, verkrijgen een steeds meer internationaal karakter, doordat achtereenvolgens Zwitserland, Holland, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Spanje en Griekenland tot de vaste medewerkers gaan behoren.

Recht evenredig aan het aantal toehoorders was het aantal sprekers, waarvan reeds aan een 5-tal vóór de officiële opening, het woord werd verleend.

Een woord van lof voor de voortreffelijke organisatie der gecombineerde vergaderingen is hier op zijn plaats.

Prof. H u g u e n i n, Directeur van het „Institut Gustave Roussy”, had de Journées Dentaires vereerd met de aanvaarding van een algemeen presidentschap, hierbij gesteund door Dr. Jean Délibéros en Pascal Dubois, respectievelijk voorzitter van het organisatie-comité der jubilerende Fédération en der Journées Dentaires.

Begrijpelijkerwijs was er een staf van medewerkers nodig om de bijeenkomsten, die van 9 uur 's morgens tot 12 uur middernacht duurden, goed te doen verlopen.

Hoewel de voordrachten zowel in het Engels als in het Frans konden worden gehouden, bleek Frans de leidende taal en al was het niet altijd mogelijk de Franse sprekers geheel te volgen, dient toch opgemerkt hoe subliem de onderwerpen werden voorgedragen.

Het was te betreuren dat de vrije discussie meestal door tijdsgebrek in het gedrang kwam, waardoor de voordrachten niet tot hun volle recht kwamen of aan waarde inboetten.

Moge het Frans der Fransen soms moeilijkheden gegeven hebben om het volledig te volgen, volkomen onmogelijk werd dit als het met Spaanse tongval snel werd voorgelezen door de Zuid-Amerikanen.

Ter illustratie moge dienen: dat een Franse tacho-typiste haar armen ten hemel strekte, omdat zij niet vermocht deze klanken via haar toetsenbord vast te leggen.

Daar de verhandelingen van de \pm 40 sprekers binnenkort in druk zullen verschijnen, zou ik mij gaarne bij een reeds eerder gedaan verzoek tot het refereren dezer artikelen door de medewerkers aan de *Excerpta Odontologica*, willen aansluiten.

Hierdoor zal ik dan uitvoeriger op het nog altijd, óók in Parijs in het middelpunt van de belangstelling staande probleem: „de partiële prothese”, kunnen ingaan.

Op Dinsdagmorgen te 9 uur ving Dr. G o n o d uit Lugano voor enkele aanwezigen aan met zijn voordracht „La biomécanique en prothèse partielle”.

Een voortreffelijk spreker, reeds enigen onzer bekend, wetenschappelijk goed onderlegd, met veel illustraties om het gesprokene toe te lichten, helaas door gebrek aan een goede kleinbeeld-projector soms te onduidelijke beelden.

Onwillekeurig komt ons het beeld letterlijk en figuurlijk van de thans sterk op de voorgrond tredende Amerikaanse prothetist G r a n g e r uit New York, hierbij ter vergelijking voor ogen.

Ook hier een voortreffelijk spreker, voorzien van het beste demonstratiemateriaal wat men zich kan denken, een kleurenfilm van de mond extern en intern, een film, die vele honderden dollars gekost moet hebben, doorweven met meters lange tekenfilms in kleuren, maar hierdoor dubbel gevaarlijk. Deze kleurenfilms werken maar al te vaak verblindend, zó verblindend, dat wanneer ik over het probleem der partiële prothese schrijf, dit in Amsterdam in felle kleuren genoten beeld nog steeds, óók na Parijs, mij voor ogen komt.

Het probleem speelt zich heden ten dage af óm en in de mucosa, die de proc. alveolaris van de ontbrekende elementen bekleedt.

Elasticiteit, „Resiliëntie”, indrukbaarheid of verschuifbaarheid, het zijn voornamelijk deze eigenschappen die de te kiezen afdruktechniek zullen bepalen.

En hier nu staan G o n o d en G r a n g e r lijnrecht tegenover elkaar met het gevolg, dat ook de technische uitvoering van de partiële prothese der beide genoemde prothetisten volkomen verschilt.

Volgens G r a n g e r gedraagt de mucosa zich als een fluctuerend absces, een druk op een bepaald punt uitgeoefend, met als gevolg een inzinking ter plaatse, zal elders een uitstulping doen ontstaan.

Als wij voor een moment aannemen, dat deze waarneming een voldongen feit is, dan zal men moeten trachten de prothese zo nauwkeurig mogelijk op deze basis te doen aansluiten, een zo zuiver mogelijk anatomische afdruk is hier dan gewenst, waarbij iedere druk op het weefsel gedurende de afdruk moet worden voorkomen.

Gedraagt de mucosa zich echter als een fluctuerend absces, en zo ja, waarom dan alleen ónder het zadel en niet náást het zadel, d.w.z. buiten de zadelrand?

Een tekenfilm, de sagittale doorsnede van de proc. alveolaris weergevende, moge hierbij niet als bewijs dienen, al was de demonstratie als zodanig een spectaculair genoegen.

G o n o d in afdruktechniek, min of meer een aanhanger van S p r e n g, ontkent ten sterkste bovenvermelde hydro-statische theorie en verwerpt dan ook de niet rebase-bare metalen zadels van G r a n g e r en volgens Uw referent niet ten onrechte.

De verlengingsprothese zal volgens hem slechts dan goede resultaten kunnen leveren, wanneer deze scharnierend is verbonden met de aan de zadels grenzende natuurlijke gebitselementen.

Het zadel kan dan bij verticaal inwerkende krachten aan het distale uiteinde in de mucosa drukken, maar zal in de directe omgeving van het scharnier, haar volle kauwfunctie kunnen ontplooiën, een kauwfunctie, die overeenkomt met die van de natuurlijke gebitselementen.

Weliswaar zal een goed geconstrueerd „Gonod“-scharnier de verticale beweging op ideale wijze leiden, echter staat hier tegenover, dat ook de horizontale krachten voor 100 % op de zwaar belaste aangrenzende elementen worden overgebracht.

Voor G o n o d was dit echter geen probleem, omdat hij ter uitschakeling van deze schadelijke krachten, de resterende elementen door $\frac{3}{4}$ kronen met elkaar verbond. Voorwaar een uit mechanisch oogpunt mogelijk goede oplossing, die ook biologisch verantwoord is, helaas voor de meeste particuliere praktijken nauwelijks, en voor de sociale praktijken in het geheel niet in aanmerking komend.

Dé oplossing van het probleem der partiële prothese werd naar mijn mening nóch in Amsterdam, nóch in Parijs, door deze beide prothetisten gegeven, en zal dan ook niet kunnen worden vóórdat wij nauwkeurig op de hoogte zijn van de eigenschappen der al dan niet elastische, indrukbare en verschuifbare mucosa.

Welk een waardevolle discussie zou zich hebben kunnen ontspannen, wanneer bovengemelde prothetisten op hetzelfde congres nà elkaar hadden gesproken en er vervolgens ook tijd was gereserveerd voor een vrije discussie!

Het feit dat G o n o d slechts met enige toehoorders om 9 uur v.m. zijn voordracht moest beginnen, waarbij hij niet ongesteund opmerkte, dat het hem niet om de kwantiteit, maar om de kwaliteit zijner toehoorders ging, vond zeker voor een groot deel zijn oorzaak in de wel zeer zware dag- en avondindeling en het voor Parijs te vroege aanvangsuur. Hoewel uitstekend georganiseerd met niet al te grote tijdsverschuivingen werd én van de organisatoren, maar zeker niet het minst van de toehoorders wel veel gevergd, zelfs té veel.

Om 9 uur werd begonnen, en met twee onderbrekingen, teneinde de inwendige mens te versterken, doorgewerkt tot 12 uur middernacht.

Moge het gespijzigd worden uit de beroemde Franse keuken een aangename bezigheid en afleiding zijn geweest, het laven werd hierbij allerminst vergeten, wanneer de gedelegeerden zo af en toe ter receptie togen, al waar de erewijn, hoe kan het ook anders in Frankrijk, rijkelijk de ronde deed.

Wij Noord-Nederlanders, die niet gewend zijn de hoofdmaaltijd midden op de dag te gebruiken (en men kan in het land van de wijn toch moeilijk weigeren het Franse nationale product eer aan te doen), hadden het wel dubbel zwaar de geestelijke avondkost als toespis te moeten verwerken, zodat het geen verwondering behoeft te baren, als men mede-spijelaars op een terrasje van de „Deux Magots“ of op minder beroemde stukjes betafeld en bestoeld trottoir, zag genieten van de avondkoelte en van het va et vient der passanten.

Het zou te ver gaan de 40 sprekers, die wij van Maandag tot Zaterdagmiddag te verwerken kregen, ieder afzonderlijk te noemen, laat staan hun onderwerpen te behandelen. Door de enthousiaste wijze waarop o.a. R e n a r d - D a n i n, L a r g i e r, C h a t e l l i e r, B e s o m b e s, om maar enige der voortreffelijke sprekers te noemen, hun op sociaal terrein liggende onderwerpen wisten te behandelen, had de eerste ochtend een opwekkend verloop.

Een gemeenschappelijke lunch met sprekers en vele gedelegeerden, waardoor internationale banden sterker werden aangehaald of vernieuwd, had een dusdanig geanimeerd karakter, dat we nog maar juist op tijd waren om getuige te zijn van de grootse wijze waarop de Minister van Volksgezondheid door een haag van republikeinse gardisten, het gebouw van de Faculté de Médecine betrad. Onder zijn voorzitterschap had de officiële opening plaats en volgden de toespraken van Henri Villain, Nord, Watry, Délibéros, Pascal Dubois en last but not least van Z. Exc. de Minister, welke, eenmaal ambteloos burger geworden, een conférencier van groot formaat zou kunnen zijn.

Zoals meer en meer te doen gebruikelijk is bij dergelijke gelegenheden, werd er een appèl der nationaliteiten gehouden, ditmaal door Watry.

Bij oproep staan de aanwezigen van het desbetreffende land op. Het applaus dat de „staanden” ten deel valt is meestal recht evenredig met het aantal kilometers tussen hun geboortegrond en de congresstad. Het behoeft dan ook geen verwondering te wekken, dat Finland, dat bovendien 10 vrouwelijke en 1 mannelijke collega had afgevaardigd, vereerd werd met het grootste applaus, terwijl ook de enige vertegenwoordigster van Argentinië zich in een grote belangstelling mocht verheugen.

Het gebouw der Faculté de Médecine bleek bij uitstek geschikt voor de beide vergaderingen en het was een uitstekende gedachte om de zeer uitgebreide tandheelkundige en stomatologische tentoonstelling (men zou beter kunnen spreken van een jaarbeurs), zódanig in te richten dat men op weg naar de respectieve vergaderzalen vrijwel alle stands moest passeren. Ook hier té veel om alles op te sommen. Een instrumentenkast, waarvan de glazen wand verdween en instrumentenschalen naar buiten kwamen, uitsluitend door een wijzen of grijpen naar die instrumenten, alles door middel van de foto-electrische cel, was wel één van de nieuwste snufjes en „reeds” vanaf 350.000 frs. verkrijgbaar. Voor details zij verwezen naar de advertenties der Franse vaktijdschriften.

Uw referent kreeg niet de indruk, dat wij met onze vooruitstrevende dentaldepôts achter de feiten aanhinken, al kunnen zij niet alle individuele wensen vervullen.

Terugkomende op de Journées Dentaires moge naast Gonod ook Lindblom worden gememoreerd. Zowel door zijn publicaties als door zijn voordrachten voor de Vereniging van Ned. Tandartsen over zijn geliefkoosd onderwerp „The value of bite analysis”, wisten wij dat hij één der grootmeesters is op het terrein der beetverhoging; het was echter schrijver dezes onbekend, dat de geachte inleider van bovengenoemd onderwerp tevens een specialist bleek te zijn in het bespelen van een zaag, waarvan hij gedurende de „attractions” in het Restaurant Le Doyen, een zeer geslaagde proeve van bekwaamheid aflegde. Het applaus dat hem ten deel viel, kon om begrijpelijke redenen slechts worden overtroffen door de dames van het „Bal Tabarin” en de dame van het „Casino de Paris”, voor deze gelegenheid door het organisatie-Comité geëngageerd, attracties overigens, zoals alleen Parijs ze in deze vorm kan aanbieden.

Een 25-tal sprekers, waaronder Lindblom, Henningsen (U.S.A.), Ruff, Karlström, Landé en anderen gaven op Woensdag- en Donderdagochtend hun tafeldemonstraties in de nog al ver uiteenliggende gebouwen van de École Odontotechnique en École Dentaire.

L a n d é, demonstrator aan de École Odontotechnique liet de werking zien van zijn intra-orale beetbepalings-apparaat, waarbij waswallen geheel komen te vervallen en door vernuftige constructie van het apparaat een foutieve bepaling der beet, tot het verleden zou behoren.

Het valt buiten mijn competentie hierover een oordeel te vellen, alleen de praktische toepassing van het apparaat zal zijn doelmatigheid kunnen bewijzen.

H e n n i n g s e n, tandarts-diëtist, gaf een uitstekende „clinic” over parodontose in verband met voeding, waarbij hij uitvoerig inging op de wijze van bereiding van het voedsel.

Reeds in de soort bemesting van het land zou de eerste fout schuilen. Hij bleek een tegenstander van de kunstmest-methode. Daar hij ook het caries-vraagstuk aansneed, kwam onwillekeurig de fluor-therapie ter sprake, waarbij spreker een zeer pessimistisch woord liet horen, hetgeen wel sterk afweek van het loflied door Dr. F. A. A r n o l d Jr. (U.S.A.), gezongen in zijn voordracht over bovengenoemde prophylaxe.

Het was niet uit gebrek aan belangstelling voor het vele en voortreffelijke werk dat in dezelfde periode onder de bezielende leiding van N o r d en zijn staf werd verzet, dat schrijver dezes hier geen enkel woord aan heeft gewijd. Het was eenvoudig onmogelijk en ook niet de bedoeling, naast de Journées Dentaires nog andere zittingen bij te wonen. Naar reeds eerder verschenen verslagen hieromtrent moge derhalve worden verwezen.

J. A. M. DE DECKER